

1.

In het donker van een vroege herfstnacht fietst een meisje schielijk de halfdonkere straat in tussen het derde en vierde blok met flatwoningen en remt haastig af bij het tweede trappenhuis van het derde blok aan de linkerkant van de straat.

Ze grabbelt met een hand in één van haar jaszakken en dan komt haar hand weer terug met een ring met sleutels, waarmee zij met één ervan een haveloze en kaal getrapte deur naast de trappenhuisdeur, verveloos en met gebroken draadglas, opent en met de fiets erachter verdwijnt.

Even later komt ze weer naar buiten, zonder fiets, waarna ze zonder om zich heen te kijken haastig de buitendeur open maakt en het trappenhuis in stapt.

“Verdomme,” vloekt ze binnensmonds, “is dat klotelicht alweer kapot. Zo breek ik nogeens mijn nek op die rottrap,” terwijl ze de smalle stenen trappen met de ronde ijzeren leuning openrent tot de derde verdieping, waar zij de ooit blauw geverfde, maar nu gebladderde voordeur met de drie smalle, langwerpige ruitjes van haar appartement tot halverwege opent en naar binnen slipt.

Hijgend leunt ze even tegen het muurtje naast de deur, terwijl zij tegen de schakelaar van de halverlichting duwt, en trekt dan zuchtend haar jas uit en hangt deze aan een kapstokhaak aan de muur.

“Phoe, leuk hoor, werken in de horeca, maar ’s nachts om halfdrie in het donker naar huis fietsen is minder leuk. Vooral door deze buurt.”

Zij laat het licht in het halletje aan en loopt door naar de huiskamer, waar zij eerst de lamellen dichttrekt en dan pas het licht aandoet en daarna hetzelfde herhaalt in de naastgelegen slaapkamer.

“Even die stinkklere uit,” mompelt ze, “want ze ruiken een uur in de wind naar rookwalm en alcohollicht.”

In haar slaapkamer trekt zij het elastiekje van het korte paardenstaartje in haar halflange kastanjebruine haar los en haar bovenkleding en beha uit, en ze grinnikt: “Zo zouden die kroeglopers me wel willen zien, hè. Pech gehad, jongens!”

Als ze langs de kledingkast loopt, ziet ze zichzelf in een flits in de grote spiegel. Ze blijft met een ruk staan. Met gefronste wenkbrauwen doet ze een stapje terug om haar lijf en profiel te bekijken.

“Nee, toch,” mompelt ze, “ik krijg nu al toch niet een dikke buik.”

Zij trekt haar slip uit en draait zich om zodat zij haar lichaam van de andere kant en profiel kan zien, en draait weer terug.

“Verdomd,” gromt ze, “en mijn tietten dan.”

Ze legt haar handen onder haar borsten, in elke hand één als in een kommetje, en tilt ze lichtjes op. Ze draait zich en face naar de spiegel: “Nou, die zijn niet veranderd in elk geval.”

Dan sluipt er een nadenkende trek over haar gezicht, en zij grinnikt: “Dit figuur moet ik zeker in goede vorm zien te houden, en dus maar ergens een zwangerschapsgym opscharrelen, want het voorkomen van een flodderbuik en hangtieten is beter dan later ingrijpen. Baat het niet, schaden zal het zeker niet. Morgen maar even in de stadsgids zoeken.”

Dan loopt ze naar de slaapkamerdeur en pakt er een roze badjas achter vandaan, die zij losjes, en zonder de sluiting dicht te doen, aantrekt.

Geeuwend loopt zij naar het keukentje, waar ze het overgordijn voor de balkondeur dichttrekt, en schenkt zichzelf een glas bitterlemmon in en pakt een toetje uit de koelkast, en gaat er mee naar de huiskamer, waar ze zich op de bank neer laat vallen, en pakt een volle hand van haar halflange haren en ruikt eraan, en snuift: "Gatver, die klotelucht zit zelfs in mijn huid en haar. Straks even goed afspoelen onder de douche en dan maffen."

In gepeins verzonken zit zij voor zich uit te staren met het glas in haar hand.

"Tja," zucht zij in zichzelf mompelend, "dat heb je ervan als je zonedig op jezelf wil wonen. Dan is het óf werken óf scheel zien van de armoe, want van m'n ouwetjes heb ik niks te verwachten. Denken alleen aan zichzelf en waren maar al te blij, dat ik opzoutte. Afijn, gelukkig heb ik inmiddels een contract voor een jaar bij Marius. Overigens dankzij de vaste klanten en zoonlief Sven, want die kicken op me en dat vuurtje hou ik lekker aan. Oh, getver, nou zit ik ook al in mezelf te kletsen, en vijfentwintig is vast te jong om te gaan dementeren, toch."

Als haar glas leeg is stuift ze de huiskamer uit naar de douchecel naast de keuken, en laat daar het warme water een paar minuten over haar lijf stromen. Als zij zich heeft afgedroogd, doet zij het licht in de douchecel en de keuken, en onderweg naar haar slaapkamer in de huiskamer, uit. De roze badjas hangt zij weer aan de deur en graait dan haar nachthemd onder het hoofdkussen vandaan, en trekt dat over haar hoofd aan en het licht met het koord aan de schakelaar uit.

"Welterusten Tammy," geeuwt ze. "Welterusten Tammy," antwoord ze zichzelf, en nestelt zich behaaglijk onder het dekbed aan "haar", en enig in gebruik zijnde, kant van het lits-jumeaux. Met Sneeuwwitje print.

Maar deze keer valt zij niet in slaap zodra haar hoofd het kussen raakt, want het beeld van haar "dikke buik" dwarrelt voor haar ogen in het donker van de slaapkamer.

"Hopelijk valt het voorlopig nog weg te moffelen met een wijde blouse," mummelt zij, "want als Marius en de jongens het zien ben ik mijn baantje kwijt. En wat dan? In de WW, of een bijstandsuitkering, en dat is ook geen vette bek."

Het daglicht gaat al in de aanval om de nacht weg te jagen, als zij eindelijk in slaap valt en af en toe wakker schrikt van dansende dikke buiken, die over haar heen duikelen.

De flatblokken staan in een wijk, zoals er in de vijftigerjaren van de vorige, twintigste, eeuw in elke middelgrote stad met uitbreidingshonger ver buiten de stadsrand uit de grond werden gestampt.

Hier staan nu nog tweemaal twee flatblokken in een fantasieloos en statisch recht rijtje, rug aan rug, achter elkaar en aan drie zijden, omarmd als een hoefijzer, ingeklemd tussen kronkelende rijtjes arbeiderswoninkjes uit het einde van de negentiende eeuw met smalle straatjes, en ruim vijftig jaar later gebouwde "moderne doorzonwoningen" in straten die niet veel breder zijn dan de oude.

Gescheiden door een straatweg zijn links de velden van de plaatselijke voetbalclub die, zoals in die jaren te doen gebruikelijk, ook aan de buitenrand van welk stadje danook vanwege de eventuele overlast werden gesitueerd. Omdat de stedelijke uitbreiding ongebreideld doorging werd in het laatste kwart van die eeuw de stadsrand ingehaald, en een bredere weg aangelegd naar nieuwe wijken "verderop" en werden de arbeidershuisjes en de eengezinswoningen door de woningcorporatie verkocht aan de zittende of nieuwe bewoners. De overblijvende vier blokken flats werden echter aangehouden als sociale huurwoningen en de daardoor aangetrokken bewoners zijn, maatschappelijk gezien, niet van de allerhoogste

klasse. Bovendien hebben de lage huren er toe geleid dat er nauwelijks, en slechts het hoogst noodzakelijke, onderhoud werd gepleegd en nu staan de portiekflats er haveloos, verveloos en slecht onderhouden bij.

Dankzij de algehele economische malaise werd de bebouwing van de open plekken uitgesteld en zijn nu, afgezet met ijzeren hekken, braakliggend terrein.

Aan de linkerkant van de straat zijn er parkeerplekken in de lengterichting langs het trottoir, maar aan de rechterkant moeten de auto's in dwarsrichting worden geparkeerd, zodat er een brede ruimte is van trottoirs en een grasstrook tussen de twee blokken, die met de portiekingangen tegenover elkaar staan.

Aan die kant van de straat is ook het keukentje met een klein vuilnisbakkenbalkonnetje en er naast een klein raam van een slaapkamertje, en door de ramen in de trappenhuisgevel kan je de tegenover elkaar staande voordeuren van de woningen zien.

En wie er waar naar binnen gaat, of naar buiten komt.

Dat wil zeggen: overdag, want de portiekverlichting en de straatlantaarns gaan niet altijd volledig aan als het donker wordt en geacht worden licht te verspreiden.

En geen enkele bewoner die zich geroepen voelt hieraan iets te doen.

2.

In een zaaltje van een fitnessclub bewegen een groepje jonge vrouwen op de beat van de muziek, en volgen de aanwijzingen van een roodharige, slanke juffrouw die voor het groepje staat.

Alle dames in het groepje vertonen een meer dan normale buikomvang, die bij de één nauwelijks zichtbaar is en bij anderen prominent aanwezig.

Zwangerschapsgymnastiek.

Als de muziek is stilgevallen roept de roodharige: "Even plaspauze, dames."

Aan een zijmuur zit op een lage kruk een einddertiger met haar blonde haar in een lage paardenstaart en met een slank lichaam, die de zwangere dames observeert. Haar blik blijft even langer hangen bij de jonge vrouw, eigenlijk nog een meisje, met halflang, sluik vallend kastanjebruin haar, in het rijtje naast haar en die een amper zichtbaar beginnend buikje vertoont.

Op haar beide schouders is een kleurig vlindertje getatoeëerd, en vanonder haar hemdje met spaghettibandjes komt ook een kleurige tatoeage van vlinders en vogels tevoorschijn.

Het meisje kijkt met een vragende blik om zich heen.

"Plaspauze," giechelt zij nogal luid, "peukpauze zal je bedoelen. Ik ga even buiten een sigaretje roken. Gaat er nog iemand mee."

Wanneer geen van de andere vrouwen reageert, haalt ze haar schouders op en loopt met een schampere blik in haar donkerbruine ogen naar de deur en mompelt: "Nou, gezellig, dan ga ik alleen," en gaat naar de uitgang.

De blonde paardenstaart loopt haar schielijk achterna naar de gang naar de buitendeur.

"Hoi, ik ben Liesbeth," zegt ze als ze de ander heeft ingehaald.

"Tamara," zegt deze, en reikt haar de hand, "zeg maar Tammy; dat doet iedereen. Ben jij pas in verwachting. Je hebt niet eens een buikje en verder zit je ook hartstikke strak in je vlees. Ik wou dat ik zo slank was, maar ik heb normaal gesproken al moeite om de vetrolletjes weg te houden en ik hoop maar, dat mijn buik niet zo erg gaat lubberen als dat kind er uit is. Afijn, daarvoor ben ik hier dus. Jij ook."

Liesbeth grinnikt.

"Nee, ik ben niet zwanger, naar doe als gynaecologe een onderzoek naar het effect van bewegen op de fysieke gesteldheid en van moeder en kind, en of het invloed heeft op het barenproces."

Tamara grinnikt: "De dokter heeft me ook naar een verloskundige gestuurd, maar daar ga ik over een paar weken wel heen."

"Ben je dan nog niet onder controle," vraagt Liesbeth op bedenkelijke toon.

"Ik heb nu nog geen zin in al dat gedoe, en ik wil ook niet weten wat het wordt." zegt Tammy onverschillig, en houdt haar een pakje sigaretten voor.

"Ook een peuk."

"Nee, dank je." Liesbeth schudt haar hoofd. "Ik rook niet. En dat zou jij ook niet moeten doen, want dat is niet zo goed voor jouw baby."

"Wat kan mij die rotbaby schelen," moppert de ander terwijl ze een sigaret opsteekt, "ik heb er niet om gevraagd."

"Hoe bedoel je dat. Je was er toch zelf bij."

“Nou ja, eigenlijk wel en eigenlijk niet. Het was eigenlijk nog niet echt een vaste vriend, weet je, want ik had helemaal nog geen trek in een vaste relatie.”

“Gebruikte je dan geen condoom. Of heb je de pil.”

“De pil. Maar die vergat ik weleens in te nemen, en je zal het altijd zien. Juist die éne keer was die geilbak met de blote sabel naar binnen geklommen, maar dat merkte ik pas toen het kerkgezag al uit was. Ongeluk komt nooit alleen. Maar hij kon wel lekker vrijen, daar niet van.”

“Waarom dan niet een morning-afterpil gevraagd.”

“Ach, ik had nog niet in de gaten, dat ik de pil vergeten was. Daar kwam ik de volgende avond pas achter en ik dacht dat het zo'n vaart niet zou lopen. Dat liep het dus wel.”

“Dus je weet wie de vader is,” stelt Liesbeth vast.

“Nou, weten, weten,” grinnikt Tamara, “het is meer een vermoeden, dat die ene gast het zou moeten kunnen zijn, want hij was de laatste.”

“Ging je vaak met hem naar bed,” vraagt Liesbeth.

“Nou vaak, vaak,” zegt Tamara schouderophalend, “zo nu en dan. Maar je weet hoe het gaat, hè; het kriebelt af en toe ergens. In de kroeg waren er genoeg ook wel wilden, maar daar had ik geen zin in en dan nam ik hem voor een nachtje mee.”

Ze neemt een haal aan haar sigaret, maakt een wegwerpgebaar en zegt met een resolute stem:

“Maar getrouwde mannen, daar ben ik nooit aan begonnen. Weet je, die gozer liep al langer achter me aan, want hij zag me wel zitten en ik vond het wel een geschikte vent. Ik had bedacht dat, als ik een vaste vriend zou hebben, ik wel wat minder zou kunnen werken.

Maar toen merkte ik dat ik zwanger was.”

“Wat doe je voor werk.”

“Ik sta zes dagen van vier uur 's middags tot twee uur 's nacht in een eetcafé achter de bar, en doe een beetje bediening en eerlijk gezegd is vier dagen eigenlijk wel genoeg. Maar ja, dan verdien ik helemaal te weinig om rond te komen.”

“Heb je daar met je vriend over gesproken.”

“Nou nee, toen niet. Ik dacht, dat ik eerst maar moest zien of hij echt met mij verder wilde.”

“Hoe reageerde hij toen je hem vertelde, dat je zwanger was.”

“Het was allemaal geen probleem, want hij kon ook wel een baby verzorgen, en hij trok gelijk bij mij in, want hij woonde nog bij zijn ouders.”

“Wat was dan het probleem.”

“Hij was op een vrijdagavond na mijn werk met me mee naar huis gegaan, en omdat ik pas rond drie uur naar bed ga blijf ik slapen tot een uur of twaalf, en hij bleef lekker bij mij liggen. Maar op maandagmorgen ging hij de deur niet uit, en bleef ook de hele ochtend in bed. Dus vroeg ik hem of hij niet naar zijn werk moest. Nee hoor, hij had toevallig een paar dagen vrij.”

“En dat geloofde jij.”

“Ach ja, hij was zo overtuigend. Later die week zei hij, dat hij twee weken vakantie had opgenomen om aan elkaar te wennen.”

“Op zich geen slechte gedachte,” merkt Liesbeth op.

“Nee, dat niet, maar toen ik zei, dat ik toch wel even naar zijn ouwetjes wilde om me voor te stellen, had hij allemaal smoesjes. De éne keer kon het niet daarom en de andere keer weer ergens anders niet om.”

“Kon je niet alleen gaan.”

“Heb ik ook gedaan. In de tweede week dat hij bij me was ben ik zonder het hem te zeggen naar zijn ouwetjes gegaan. Lieve mensen, hoor, zijn vader en moeder, maar die vertelden